

حیات زیر سطحی ، راهکاری در جهت توسعه پایدار و هم سوی شریان های شطرنجی و ارگانیک در بافت های فرسوده شهری (نمونه موردی: بافت قدیم شهر کرمانشاه)

علی رضا علی مددی^۱

۱- عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد اسلام آباد غرب ar_alimadadi@yahoo.com

چکیده

اصل پایداری در طرح ها و برنامه های توسعه به عنوان هدفی کلی مورد تاکید قرار می گیرد . هدفی که نهایت ندارد و مستمر است. مفاهیم و شاخص های مرتبط و مبین رهیافت توسعه پایدار شهری ، نگاهی به آینده را فراسوی طرح ها و شرایط زندگی در زمان حاضر قرار می دهد. یکی از اصلی ترین شاخه های رویکرد توسعه پایدار ، حمل و نقل پایدار است که در عواملی همچون برنامه ریزی کاربری اراضی ، مدیریت تقاضا و شهر نشینی مورد توجه قرار می گیرد. از طرفی یکی از چالش های اصلی که معماران و طراحان شهری در بافت های قدیمی و فرسوده با آن مواجه هستند ، بحث معابر و حمل و نقل ، و هم خوان کردن ساختار قدیمی و ارگانیک راه ها با نیاز های جدید حمل و نقل و شریان های شطرنجی شهری شکل گرفته در چند دهه اخیر است. با توجه به تجربیات کشورهای توسعه یافته در رابطه با حیات زیر سطحی شهری ، در پژوهش حاضر ، بر پایه شناخت امکانات و مسائل بافت های فرسوده به بررسی معیارهای توسعه پایدار شهری در رابطه با این بافت ها پرداخته می شود و سپس با پردازش معایب و مزایای استفاده از حیات شهری زیر سطحی به عنوان رویکردی رو به توسعه پایدار ، با بهره گیری از بافت محله فیض آباد کرمانشاه به عنوان نمونه موردی به بررسی و امکان سنجی بهره گیری از حیات زیر سطحی به عنوان راهکار توسعه پایدار بافت های فرسوده پرداخته و راهکار هایی مناسب ارائه می شود. نتایج حاصل از انجام این پژوهش را می توان به سایر بافت های فرسوده و تاریخی شهری در سایر نقاط کشور تعمیم داد . روش تحقیق در این پژوهش توصیفی - تحلیلی بوده که برای به انجام رساندن آن از اطلاعات کتابخانه ای و تحلیل مشاهدات میدانی بهره جسته شده است.

واژه های کلیدی: حیات زیر سطحی، توسعه پایدار، بافت فرسوده، حمل و نقل شهری، محله فیض آباد، کرمانشاه

^۱. دانشجوی مقطع دکتری رشته معماری دانشگاه دولتی ارمنستان